

TODI LISI

LETO V.

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH / IZHAJA VSAKO DRUGO SOBOTO

ŠTEV. 21

Iz tujega in domačega loga

SOVJETI IN NAŠE VOLITVE

V uredništvu nekega sovjetskega časopisa so dobili rezultat jugoslovanskih volitev: 95,86 odstotkov. Takoj so ga objavili — samo nekoliko po kitajsko, to se reče, odzadaj naprej. In

ljudje v sovjetskem raju so brali rezultat: 68,59 odstotkov. Prijeli so se za glavo in dejali: V Jugoslaviji nekaj res ne more biti v redu, saj jih je skoraj polovica proti!

MAJHNA POMOTA

Srečata se v Keniji dva mačka, pa prvi sočutno pobara drugega:

— Mau - mau?

— Nel — odvrne drugi. — Pes me je, ker je bila tema, pa ni videl, da sem bell!

TRIJE BLAGRI

Desetletni Romunček Tanasije blagruje brata - dojenčka:

— Eh, Mario, blagor tebi, ki si še tako majhen! Prvič se ti ni treba udeleževati mladinskih sestankov društva sovjetsko-romunskega prijateljstva in lahko zato spiš kar doma, drugič se ti ni treba batl, da bi te zaprli, ker si še premlad za to, tretjič pa ti ni treba paziti, kaj govoriš, ker te k sreči nihče ne razume!

NEZANIMIVO

Prekmurski »veljak«: »Kakšno pa je bilo pri vas zanimanje za volitve?«

Haloški mežnar: »Slabo, prijatelj, nobenega mrtvega nismo imeli, vse je tako dolgočasno gladko teklo.«

SE ENA O MAKARONARJIH

Neki ameriški novinar je pred nedavnim zapisal v svojem listu, da je vsa italijanska vojska podobna skledi kuhanih makaronov. Italijanski vladni in vojaški krogi so najodločneje protestirali proti razširjanju takšnih alarmantnih vesti. Makaroni namreč nikakor ne morejo biti podobni italijanski vojski, saj ne znajo niti — bežati!

IZ KARTOTEKE NKVD

Mozart Amadeus — generalije: neznan, eksponent misticizma, avtor nabožnih skladb. (Zasledovati! Verjetno Jugoslovan).

Kapar Jože — generalije: neznan, nevaren škodljivec na področju sadjarstva; izvira iz Amerike. (Ugotoviti, s kom se druži in s kom korespondiral)

Grof Monte Cristo, novinar iz Ljubljane (Italija), verjetno ameriški agent, svoj obveščevalni center ima na nekem otoku v Sredozemskem morju nedaleč od Bruxellesa. (Ugotoviti možnosti, da se ga podkupi in pripravi za delo v prid ZSSR.)

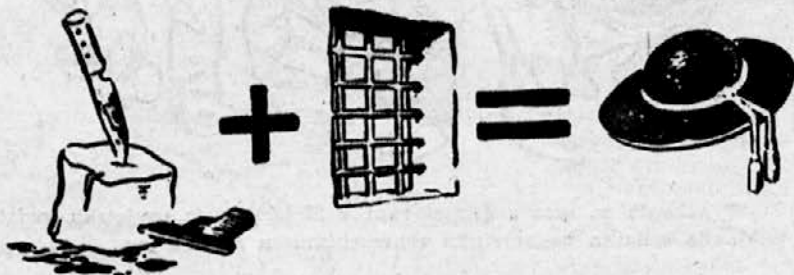
Čaruga, ropar iz okolice Osijeka — Hungarija, ZSSR. (Poiskati in vključiti v naše vrste!)

SPREMEMBA

— Tovarišica Katarina Ivanovna, ali vaš mož še vedno boluje na kleptomaniji?

— Ne, sedaj je postal trgovinski ataše v Češkoslovaški!

KARDINALSKI REBUS

SOVJETSKO
GLEDALIŠČE
"KOMEDIJA"

NOVEMBER:

PANKRAC

V GL. VLOGI: SLANSKY

RED. ČSR

DECEMBER:

(ponovitev
v Varšavi)

V GL. VLOGI: GOMULKA

PRIDE:

**Dunajski
mirovni
KONGRES**

V GL. VLOGI ILJA EHRENBURG

IZVEN

NOVI UKREPI V DOBI PROCESOV

(Sveta cerkev se pripravlja na moderne čase.)

Papež se je pritoževal, da kažejo mlada dekleta dan-današnji premalo veselja za nunski stan. Pri tem je dejal, da bo treba spreminiti obleko in način življenja nun in tako pritegniti več mladine.

»Toti list« daje ob tej priliki nekaj predlogov in skic za obleke in način nunskega življenja, ki utegne sanirati to panogo udejstvovanja:

Jutranja halja.

Za sport in zabavo.

Popoldanska čajanka.

Večerna toaletna.

Jan Smoletka je oni dan ves preplašen prihitel domov.

— Za božjo voljo, kaj je s teboj, dragec? — ga je vprašala žena pri vratih.

— Črna mačka mi je trikrat prekrizala pot. Prvič pred Stalinovim spomenikom, drugič na vogalu Stalinove ulice in Ceste Stalina, tretjič pa na mostu Josifa Visarionoviča!

— Oh, ti neumnež, to vendar ne pomeni nič hudega! — ga je skušala ljubeče potolažiti. — Sicer pa, dragec, kdaj si postal tako praznovrecen?

— Pred dvema urama, ko so me imenovali za visokega funkcionarja češkoslovaške komunistične partije!

MED ŽEPARJI

Trije svetovni žeparji in osvajalci tujih denarnic ter ročnih torbic so se nekega dne sestali, da bi napravili načrt za svoje bodoče podvige.

— Jaz pojdem v Ameriko! — je dejal prvi.

— Jaz na Švedsko! — je pripomnil drugi.

— Jaz grem pa v Italijo! — je z zmagošlavnim glasom rekel tretji.

— Zakaj pa ravno v Italijo? — sta se začudila ostala dva. — Tam so ljudje vendar revni!

— To je že res, toda v Italiji utegnem postati nekoč še velik vojskovodja.

TUDI TAKO JE MOGOČE ...

V praški gostilni na Žižkovu so se zbrali fantje. Marsikaj so si imeli povedati, kar ni za vsaka ušesa. Tedaj pride k njim sumljiv človek in poskuša prisluškovati pogovoru. Fantje so postali oprezni — tako je že marsikdo prišel v zapore na Pankracu! Zato je možak skušal sam napeljati pogovor na politiko in začel po tihem kritizirati Ruse in udrihati po Stalinu.

Fantje so takoj spoznali agenta provokatorja, si pomežiknili in nato planili nanj:

— Kaj, ti svinja, boš žalil našega premodrega Stalina!

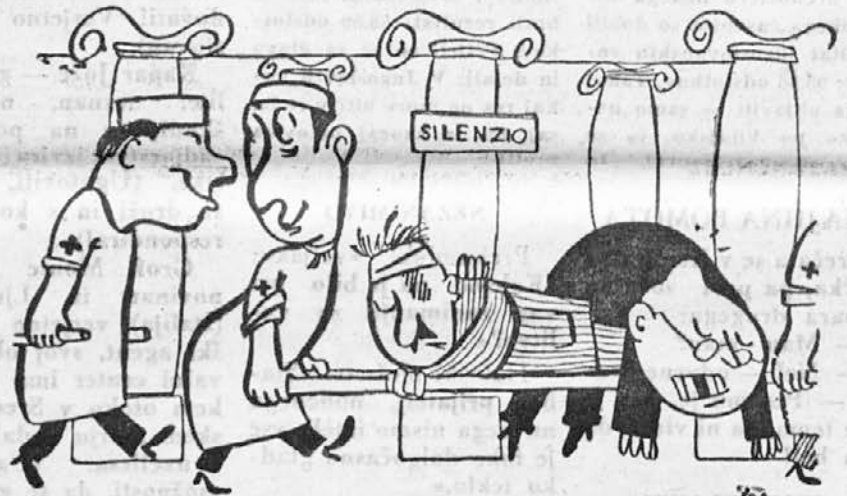
In pretepli so ga, kar se je dalo ...

NA ČEŠKEM LETA 1910

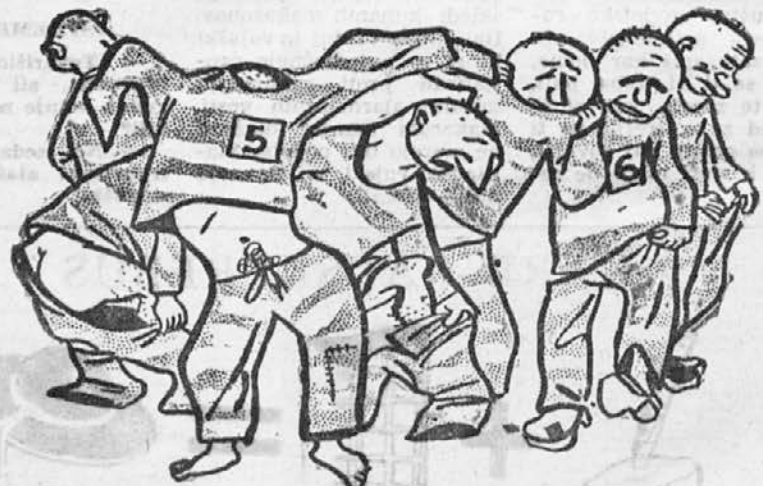
(Pred dnevi so aretirali tudi Antonina Gregorja — bivšega ministra za zunanjo trgovino in intimnega prijatelja Rudolfa Slanskega.)

Po tepežnici v italijanskem parlamentu

— Končalo se je kot vsaka italijanska bitka...!

Spet v državnem dresu

V zahvalo za igre s Jugoslovani v Helsinkih je sovjetsko vodstvo poklonilo sedmim nogometnim reprezentantom nove drese...

NA MEJI

Neki mož sedi v kupeju tretjega razreda. Nad njegovo glavo visi velika vreča. Carinik ga vpraša:

»Imate kaj za cariniti?«
»Ne.«

»Hm. In kaj imate v vreči?«

»Hrano za zajca.«

Carinik odpre vrečo in pogleda vanjo:

»Saj to je vendar tobak! Kuneč pa ne žre tobak!«

»Takooooo...? Ne žre? Pa naj pustil!«

VESTNOST

Uradnik Bine je zaprosil v pisarni za 48 ur dopusta. Ko se je čez teden dni vrnil, ga je šef nadrl:

— Kako ste se drznili ostati teden dni doma, ko sem vam dovolil le 48 ur dopusta?

— I, vsak dan delamo 8 ur, 6-krat 8 je 48. nedelja pa se tako ne šteje!

PRERAČUNLJIVOST

Trgovec: »Tole peč vzemite! Garantiram, da boste pol manj pokurili kot z drugimi.«

Kupec: »Potem mi dajte kar dve, da ne bom nič pokuril.«

NATANČNOST

Voznik pripelje premog. Zenska, ki ga je naročila, sprašuje:

— Ali vam ni padla nobena kepica z voza?

— Ne, sem imel dobro naloženo.

— Na vozu ga ni nič ostalo?

— Ne, sem ga z metlo pometel.

— Kaj pa, po stopnicah ga niste nič raztresli?

— Prav nič, samo v oko mi je padel majhen košček. Če mi posodite robček, ga bom takoj izvlekel in vrgel na kup!

Če vedno bi tako lepó vsi vkup držali, se za lokale naše ne bi prav nič bali. Lepó služili bi še dalje svoje novce, če ne biló bi garjave in črne ovce.

Nesramnici je naša skupnost tarifarji, ta trmoglavka kar po svoje gospodari. Naklonjene nam niso pikre muhe njene. Pomislite: predrznica znižuje cene!

DVE MENZNI

Ko je dodobra analiziral prinešeno kosilo, pokliče abonent strežnico:

— Tovarišica, ta krompir je vendar popolnoma surov! Prosim, pokličite upravnika!

— Kar pomirite se raje, dragi tovariš. Upravnik — ta je šele surov!

Abonent svojemu kolegu pri mizi:

— Kaj vi ne jeste mesa?

— O, da, seveda, samo prevroče je še.

— Pa malo popihajte, takoj bo hladnejše!

— Veste, tega si pa ne upam narediti. Bojim se, da bi meso odneslo s krožnika.

NEZRELA JAJCA

»Ta jajca so pa majhna!« je mlada gospodinja godrnjala branjevki.

»Gospa, taka so prinesli danes zjutraj naravnost iz kmetijske zadruge.«

»Oh, te zadruga! Tako so lakomne! Samo, da bi jajca spravile čimprej v denar, jih nedozorele pošiljajo na trg!«

SKRIVNOST TRGOVANJA

(Piše Maksl Zdraha)

Govoril sem s svojim stariim znancem — ne bom ga raje imenoval.

Vprašal me je:

— Poglej, pravzaprav nisem ravno najbolj neumen človek na tem svetu: Toda nečesa le ne razumem: skrivnosti trgovanja.

— Kako to, sem se začudil. To je vendar čisto enostavno. Česa pravzaprav ne razumeš? Vprašaj, pa ti bom pojasnil!

— Poglej, mi pravi, na primer tam nekega kmeta, ki redi ovce. Ta kmet ostriže svoje ovce in proda volno. Pri tem seveda nekaj zasluži, kajne?

— Seveda zasluži, sem potrdil.

— No prav. Ta kmet torej proda volno odkupne-

mu podjetju Kajjazvemkateremu. To podjetje proda nato volno naprej neki predilnici Kajvemkje. Pri tem tudi odkupno podjetje Kajjazvemkatero nekaj zasluži, ali ne?

— Kakopak, da zasluži, sem dejal s prepričanjem.

— No, vidiš, sedaj pa je za prevoz te volne do predilnice potrebna še železnica. In ta tudi gotovo nekaj zasluži pri tem!

— Prav gotovo zasluži, kako da ne! — sem živahno potrdil.

— Vidiš, in naprej, ko predilnica sprede predivo, ga proda zopet neki tkalnici, ki stke iz njega blago. Pri tem predilnica nedvomno tudi nekaj zasluži. Je prav tako?

— Seveda je, kako pa bi naj bilo drugače!

— Vidiš in tkalnica proda sedaj to stkano blago zopet neki veletrgovini, pri tem pa mora tudi tkalnica nekaj zaslužiti, če se ne motim!

— Ne motiš se, tudi tkalnica mora nekaj zaslužiti!

— Zdaj pa naprej! Veletrgovina prodaja blago sedaj trgovini na drobno. In kot je normalno, pri tem dobro zasluži, kolikor vsaj vem!

— Jasno! Krasno! Saj govoriš kot knjiga! Kako moreš sploh trditi, da ne razumeš trgovine?!

— Počakaj, počakaj, me je prekinil, nisva še gotova. Trgovina na drobno sedaj zopet proda to blago recimo nekemu krojaču. Tudi to čisto gotovo ne brez dobička — se strinjaš!

— In še kako! — sem mu od srca pritrnil!

— Krojač pa sedaj napravi meni iz blaga tole obleko. In mi seveda mastno zaračuna.

— Tako je, vidiš — popolnoma pravilno si povedal! Na tej tvoji obleki so zaslužili vsi po vrsti od kmeta, ki je redil ovce, do krojača, ki ti je napravil obleko! Saj to je vendar popolnoma razumljivo!

— Ej, vidiš, tu je ravno težava. Povej mi, prosim te, kako so vsi ti mogli zaslužiti pri tej obleki, ko pa je jaz vendar niti plačal nisem...

(Posvečeno tistim prvim »mojstrom«, ki hočejo kupovati blago na odplačilo, pa se pri tem poskušajo izmikati plačevanju obrov.)

LICITACIJA V KOROŠKI BELI

Zadnjič sta se dva frontovca takole pogovarjala:

— Čuj, kje bo pa nocoj množični sestanek?

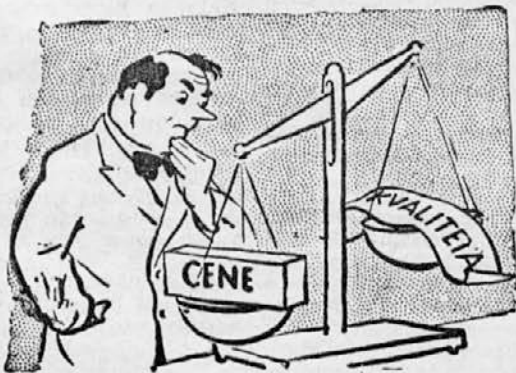
— Kar pod vaško lipo se bomo zbrali in se pogovarili.

— Pod lipo? In v tem mrazu, ko se še Eskimi poskrijejo v svoje luknje?! Zakaj pa ima vendar župnik dvorano?!

— Hm, v tem tiči vrag. Župnik ima dvorano, mi pa ne. Pa tudi posoditi nam jo noče. Kaže, da bomo res morali potrpeti do novega leta, ko bo dal župnik dvorano na licitacijo in si jo bomo morda lahko nabavili na obroke.

Čudna tehtnica

Pri nekaterih podjetjih se opaža znaten padec kvalitete, hkrati s tem pa — cene gor!

Preplašeni birokrat: »Kaj pa vendar še hočejo od nas, saj smo že tako v manjšini?!...«

2 : 1 ?

Na nekaterih konferencah ugovarjajo, da ponekod še vedno odpade en nameščeneec na dva delavca.

Preplašen birokrat: »Kaj pa vendar še hočejo od nas, saj smo že tako v manjšini?!...«

STARE TRGOVSKE SVETINJE

Nekdanji svetlobni napisi: »Radio-Siera«, »Tivara« in »Manufaktura Novak« se krčevito upirajo novim časom in se trdovratno drže na svojem starem mestu. Svetijo te svetinje ne več, dobro so pa vidne pri dnevnih svetlobi. Kaže, da bodo zdržale vse dotlej, dokler se ne bo komu tako posvetilo, da jih bo odstranil.

SENZACIJA SREDI METROPOLE

V centru Ljubljane se je te dni zbrala velikanska množica ljudi. Pozornost je vzbudil inozemski avtomobil, ki ni hotel sam naprej in ga je inozemski kolega vlekel za seboj. Ljubljanski firbec je ob tej priliki zrastle za nekaj klafter. Avto je kmalu zvozil z lastno pogonsko silo, množica pa je zdržala na licu mesta še nekaj ur in se čudila, čudila...

ČUDEŽ V LJUBLJANI

Čudež v Milanu smo gledali v kinu, čudež v Ljubljani pa lahko vidiš v Zidovski ulici. Tam je velika luknja, kjer si doslej še nihče ni zlomil noge. To je tako velik čudež, da je ob njem prišel lurski čudež pri belem dnevu do popolne zatemnitve.

LEP RAZGLED

Iz hotela »Bellevue« imajo gostje vedno lepši razgled, uprava pa vedno večji deficit. Upravnik celo misli, da pri takšnem primanjkljaju sploh ni treba več voditi knjigovodstva. Telefonirati v ta hotel tudi ne hodite! So jim ga odklopili,

LJUBLJANSKE ZADEVE

(Piše Pepe iz Vodmata)

ker ga niso plačali. Sicer je pa tam gori zelo familiarno: on je upravnik, ona je šef kuhinje, kdo pije in kdo plača pa ni važno. Upravnik je zelo moralen in je dal neki uslužbenki odpust, ker je nekoga poljubila. Jaz bi ji dal odpustek, ne pa odpust.

ZLATI ČASI ZA KOMUNALNO DEJAVNOST

Da bodo še pozni zanamci vedeli, kdo so bili mecen, ki so na vso moč podpirali komunalno dejavnost v Ljubljani, je prav, da z zlatimi črkami zapišemo v anale. Naj bodo za zgled

vsem sodobnikom, ki so doslej nanjo pozabili: Nabavna prodajna zadruga oblačilnih strok 5500 dinarjev, Nabavna zadruga urarjev in zlatarjev 2700, državni obrtni mojster Gregorinčič Franc 1000, zadruga »Cilimi« 500 dinarjev. Upajmo, da v tem primeru ne bo držala tista kruta resnica, ki pravi, da zgledi vlečejo.

O SVETEM MIKLAVŽU

»Svetega Miklavža cerkva, notar je namalana mirkuca«, to Miklavževo himno so letos prepevali pri podjetju Merkur in pridno prodajali ter ponujali igrače. Direktorja se baje vse to ni

nič tikalo in je vso odgovornost prevalil kar na komercialnega. Bati se je, da so ob tem svetem dnevu toliko prodali, da za novoletno jelko ne bo nič kaj dosti ostalo. Baje si bodo dali v svoj zaščitni znak namalati značilno osebnost Merkurja s škofovsko mitro na glavi in košem na hrbtu. Vprašanje je, če je Miklavž tudi njim kaj prinesel. Uslužbenke pri strojih za popraviljanje nogavic v depandančnem podjetju bi si namreč želele nekaj strojnih nadomestnih delov, da bi jim jih ne bilo treba plačevati iz lastnih žepov, kadar se kateri kaj polomi.

NI DROBIZA

Zadnjič, ko sem po Dolenjski pohajkoval, sem srečal tudi svojega poklicnega sotrpina Popotnega. — Dober dan, Janez! — sem rekel. — Kaj pa si počel, da si tako upehan? — Eh, koklja naj brcne tistega, ki me je zopet nalfarbal. Nekdo mi je dejal, da so na banki v Novem mestu iznašli polmilijonske bankovce, pa sem jo kar na vrat na nos tja mahnil! — Pa jih niso, kaj?! — Seveda ne! Zato sem se pa tudi pod nosom obrisal s tistimi jurčki, ki bi jih moral mesar Franc Hrastar iz Smihela za davek plačati, pa jih ne more, ker bojda nima drobiza, marveč samo milijonske bankovce!

KURJA SLEPOTA

Potem, ko sem zajadral v Novo mesto, mi je nekdo poškilil v malho in me vprašal, če se je začel svet vrteti v obratno smer ali kaj, ker so se bivšim občinskim možem takšni črvi zaredili v glavi, da niso prav nič videli, kako se je nekdanji belogardiščni specialist Franc Guštin šopiril po njihovem kurniku in si pred njihovim nosom z državnim kreditom zgradil lepo vilo, medtem ko so se morali nekateri partizani-invalidi zadovoljiti z vlažnimi in na pol podrtimi krtinami. Zares, kurja slepota!

Felicijan Dreta: NA SPREHODU

Mahnil sem jo po mario-borski Partizanski tja proti kolodvoru. Oko mi je ušlo levo na Unionsko: tam je stalo mnogo stolov na tistem zimskem zraku. Potegnili sem beležnico in napisal: Mi, stoli, poleti na vrtu smo stali in gostov telesa na sebi držali. Se zdaj smo na vrtu, brez vsake zavajanja, na nas hosta dež in sneg ma do poletja.

Včeraj sem šel ponovno tam mimo. Stolov tam ni bilo več. Vendar sem vseeno vzel beležnico in pripisal tole: Stolov ni več tam, so že izven krtin, gubeje tam pa — tozono že mima.

POZOR, NOVITETA! DR. ING. K.: ZA STANOVANJE GRE!

(Nova drama, ki nima z Gervaisovo komedijo nič skupnega)

Dejanje se dogaja v Ljubljani. Glavno vlogo igra velika sekira. Namesto tnaleslužijo glave stanovanjskih organov in miličnikov. Sepetalec ni potreben, ker je vse besedilo le: barabe in prasci. Motto igre je: svoja volja ni najboljša. Drama še ni končana. Zadnje dejanje bo napisano na sodišču, kjer bo avtor šele zvedel pravi konec svojega dela.

REKLAMA IZ LJUBLJANE

PTUJSKE

LOTERIJA

— Ti, stari, nocoj se mi je sanjalo, da sva na loteriji zadela pol milijona.

— Meni pa se je sanjalo, da sem postal takšen nakupovalec, kot je tisti G. v zadruzi na Polensaku. Ljudje pravijo, da tako sposobnega in agilnega nakupovalca že dolgo niso imeli, saj zasluži pri enem kilogramu kar dva dinarja, zadruga pa samo en dinar in še od tega mora 50% odstopiti nakupovalcu. No, ali se to ne izplača bolj kot loterija?!

DOBRA DRAMA

Kulturnoprosvetna dvorana nekje blizu Ptuja. Konec predstave — tedaj pa odpove zastor. Na odru leži mrtvec. Saj se dobre drame vedno končajo s smrtjo. Dolgo leži, toda zastor noče pasti. Naposled mu je čakanja že dovolj. Zato vtane in reče: »Človek še v grobu nima miru!« — in odide za kulise.

KDOR ZNA PA ZNA...

... pravi staro ljudsko izročilo. In mesar v Gorlanič je eden tistih, ki znajo. Kadar namreč tehta meso, privrže za priboljšek na tehtnico še kar svojo polkilsko pest. Je pač tako: če ponudiš ljudem prst, hočejo potem kar celo roko...

SREDIŠČU NA POMOČ!

Ze več tednov imamo v Središču ob Dravi kar dva postajenačelnika. Meročajni krogi, bodite uvidetni: pošljite še tretjega, da bodo lahko vsaj tarok igrali!

ENOSTAVNO

— Ti, od česa neki lahko živi tale poslovodja tako elegantno?

— Od pomanjkanja dokazov.

— Kako misliš to?

— Eh, niso mu mogli dokazati, da — kradel!

PREPRIČATI SE HOČE

Oče: »Sinko, kaj bereš?«
Sin: »Knjigo o vzgoji otrok.«

Oče: »Zakaj pa?«
Sin: »Hočem vedeti, če me prav vzgajate?«

Pravzaprav je naš Cefizelj še danes praznično razpoložen. Kar dva tako velika praznika, 29. november in volitve. Malo pa mi le gre na škiljenje, če pomislim na nekatere sodržavljane, ki so nekako klavrno prešli čez ta dva dneva, zlasti pa tisti, ki so svojo klavnost znali na zunaj pokazati. Moram reči, da jih k sreči ni veliko, vsekakor so pa to tisti hišni lastniki ali upravitelji, ki raz svojih hiš obejajo vse kaj drugega kot pa državne zastave ali pa sploh nič, in tista podjetja, ki so za oba praznika oborožila v izložbah z neprimernimi plakati ali, pa sploh nič. Takole so vsi ti zgledali kot zaspan osir. Če ga ne podrezaš, je vse tiho in mirno, ko pa lopneš po njem, se ti vsuje okoli glave, češ: Ali misliš, da ne vemo za svojo dolžnost? Samo denarja ni in časa! Če bodo drugi, bom jaz tudi... Če pa jih malo

bolj potipaš, pa brenčijo, da je bila napaka ali pomota in celo, da se bodo poboljšali itd. Ker pa nič ne poma, jih bo Cefizelj malo potipal, da bo za drugič. Samo eno bom zaenkrat rekel: na eni strani na novem Mestnem ljudskem odboru morje zastav, nasproti na Zdravstvenem domu pa reci in piši — pol zastave.

Pa še nekaj mi je pognalo kri v glavo. Praznik je praznik, pa dajš svojemu dušku tudi zunanjo formo. Preleviš se v malo »boljše«, kot pravimo. Pa je že hudir, da takrat srečaš največ avtomobilov, ki te preganjajo iz kota v kot, iz veže v vežo, da te ne dožeže blagoslov izpod koles. Verjamem, da je zabavno gledati z vozila tako dirko (med njimi celo Cefizlja), vendar bo treba tudi na prometne table gledati in to tembolj, ker niso bile postavljene frkolinom za tarčo. Kolesarje so že ugnali, ni šment, da ne bi tudi take »dr--ačex«.

Ker pa zaenkrat še nisem povožen (salamensko se nam slabo godi), se bom pa zopet drugič oglašil.

Cefizelj

Maks Zdraha:

Suha zgodba o maslnih cenah

Najprej, da povem — ta stvar se je pripetila nekje med 46. in 47. vzporednikom — le zemljepisna širina zaenkrat še ni določena.

Med tema dvema vzporednikoma leži torej neko mesto in v to mesto je prišel neki tovariš iz drugega mesta, ki pa leži na nekem južnejšem vzporedniku. Njegovo potovanje je imelo — kot se pravi — posloven namen. Tovariš je namreč hotel v imenu svoje tovarne prodajati v tem mestu suhomesnato robo.

Kam naj se najprej obrne — če ne na tiste, ki se bavijo z enakimi in podobnimi posli? Res je tudi, da so ga lepo sprejeli. Toda v njihove razgovore se je vmešala majhna, majcena disonanca: razlika v ceni.

Tako ti razgovori niso bili tako plodni, kot bi to človek lahko pričakoval pri poslovnih tovariših. Zato se je mož z druge zemljepisne širine obrnil na tovariše od oblasti:

— Tako in tako, je dejal, mi bi radi pri vas prodajali klobase in slanino, prekajeno in sušeno meso — le primeren lokal bi potrebovali, kajpak, je dejal.

Toda tovariši od oblasti — kakršni so pač — so ga vprašali:

— Kako pa kaj s cenami pri vas, kaj? So visoke, ali so nizke?

Mož z drugega vzporednika, izkušen v razgovorih s poklicnimi tovariši, je ubral sedaj drugo struno:

— O, brez skrbi bodite, cene imamo seveda visoke, kar primerno visoke! Ste lahko popolnoma brez skrbi, kot se reče!

— Ej, ej, so dejali tovariši od oblasti, ta je pa slaba! Takšnih z visokimi cenami imamo sami dovolj in jih ne potrebujemo še od drugod!

Mož z južnega vzporednika je izgubil glavo:

— Kako, je dejal? Oprostite! Tega pa ne razumem! Pravkar so mi dejali tovariši od stroke, ko sem ponujal nizke cene, da je mogoče v teh zemljepisnih širinah uspevati le z visokimi cenami. Vi pa nenadoma: bum, pa trdite prav nasprotno! Dovolite, je dejal, da se čudim! In bil je resnično začuden...

To pa pravzaprav še ni konec storije. Kajti zaenkrat so začuden še tudi prebivalci tega čudnega mesta — čez nekaj časa pa bodo začuden še dotični tovariši od stroke, če bodo videli, da je mogoče v teh zemljepisnih višinah uspevati tudi z nižjimi cenami...

Zgodovinska parada

»Tale ne gre, tudi ta ne bo šla več, prav tako kot ta! Hm, tudi ta je preveč diskreditirana, kot tudi ta! Tale pa — hm, hm — je proketo problematična...«

PRETIRANO

Uradnik Cene je zamudil službo, pa se opravičuje šefu:

— Oprostite, zaspal sem!
Sef se začudi:
— Kaj tudi doma spite?

GARANCIJA

Meteorolog svojemu asistentu:

— Pa lahko z gotovostjo trdite, da bo slabo vreme?
— Seveda! Instrumenti kažejo tako, razen tega pa me še trga v križu. Torej bo prav gotovo dež!

PRI ADVOKATU

Advokat klientu: »Kar brez skrbi bodite! Meni lahko poveste vse po pravici. Lagal bom že jaz!«

Jože Mitra:

Mi pa to iti ne bomo to pot!

(Škofijski psalm)

Rekli so MAKSIM DRZECNIK, škofijski gospod:
»Naláč izbranci ne bomo volili to pot!«

Prvi privolil je srčno v ta tih sporazumek
»ljudski« prijatelj in ljubljencek: MIHAEL UMEK.

»Če abstiniram, pohvalil me bo Vatikan!«
trezno, preudarno odločil se je OBERZAN.

»Morda si s tem bom prislužil cesarstvo nebeško,
če ne bom volil žel.« upal na tihem je MESKO.

»S tem bom dokazal, da sveti sem veri predan.«
mislil je v svetem navdušenju FRANČEK KORBAN.

»Trden sem v veri, ne boš me premotil, hudič!«
volit ni žel teolog in asket BOGOVIČ.

Psalm so zapeli: »Volili ne bomo to pot«,
vsi enoglasno, na pamet, svečano, brez not.

Hvala, gospodje škofijski za javni bojkot:
zdaj je spet jasno, kdo v naši je skupnosti trot!

Felicijan Dreta:

MERCEDESIJADA

Kupili so si avto.
Štiri milijončke dall.
(Ime mu je Mercedes).
Cemu naj bi šparali.

Takoj z njim odgovorni
je v Jablanico skočil.
Menda zato na hektu
bencina je potočil.

Po naših slabih cestah
je avto motovillil,
na mile viže prosil,
da bi se ga kdo usmilil.

Ko se domov je vrnil,
tako je avto del:
»Se enkrat v Jablanico,
pa za Odpad bom zrel!«

TRI »ABSTINENTSKE«

— Mama, maamaa, pridi
vendar hitro sem!

— Kaj pa tako strašno
vpijete in razgrajate, otroci,
kot bi se hiša podirala?!

— Se huje, mama! Pogledj
tja v kot — ata pije vodo!!

Zdravnik pravi pacientu
po opravljeni viziti:

— Močilnikar, vi pijete
ja žganje kot vodo!

— To pa ni res! — odvrne
Močilnikar. — Toliko
vode ne bi nikoli prenesel!

Janez je hudo zbolel. V
kolenu se mu je nabrala
voda in moral je na operacijsko mizo. Ko so ga nekaj tednov po operaciji spustili iz bolnice, ga je neki prijatelj vprašal:

— No, so ti uspešno vzeli
vodo iz kolena?

— Ne verjamem! — je odgovoril Janez. — Če bi rekli, da sem imel v kolenu rizingl...

V bolnišnico zahajam redkokdaj, seveda če izvzamemo porodnišnico, kjer je moja žena v presledkih rodila pet hčera. Toda ti obiski nimajo z menoj nikake zveze — mogoče pa tudi?

Prepričan pa sem, da je v bolnišnici včasih zelo zabavno, seveda, če nisi preveč bolan, kakor jaz n. pr. pred kratkim. V glasilkah mi je počila žilica, to je bila torej moja bolezen. Počila mi je pri televizijski oddaji. Zdi se mi, da mi je moja šala skočila nazaj v grlo.

Poslušajte, kaj vse sem doživel, ko me je zdravnik strpal v posteljo in mi velel molčati. Rekel mi je, naj vse svoje želje napišem na listek papirja. Moj rokopis je križanje med doktorsko pisavo in egipčanskimi hieroglifi. Nekoč sem svoji ženi napisal doma listek. Ko je prebrala moje sporočilo, je šla v kitajsko pralnico in vrnila se je z dvema srajcama in ducatoma moških nogavic. Toda zdravnik je rekel: »Poslušajte se bloka« in tega sem se držal.

Naslednje jutro sem pozvonil sestri in ji izročil listek, na katerega sem napisal »zajtrk«. Pokimala je in čez pet minut je prišel k meni bravec. (Najbrž sem edini človek na svetu, kateremu so v dveh dneh dvakrat postrigli lase.) Še vedno sem želel

Eddie Cantor:

Humor v bolnici

zajtrkovati in zato sem s prstom pokazal na usta. Sestra se mi je z razumevanjem nasmehnila in mi prinesla zobno ščetko. Končno sem problem rešil tako, da sem napisal na listek »kosilo«. Izkazalo se je, da je to edina beseda, ki sem jo čitljivo napisal. Odslej sem kosil zjutraj, opoldne in zvečer.

V bolnišnici so me tolikokrat rentgenizirali, da si je moj prijatelj izposodil polovico rentgenskih slik za svojo knjigo »Eddie Cantor od znotraj«. Številne krvne preiskave so mi na moč presedale. Sestra me je zbodla v prst — o, najmanj v tri ali štiri prste — potem v uho in končno je hotela kri celo iz mojega lakta. Ne verjamem, da so res potrebovali toliko krvi, zdi se mi, da je imela sestra slabokrvnega ljubčka.

Vprašal sem zdravnika, kakšen je izvid. »Prav nič me ne skrbi za vas,« mi je povedal, »čeprav imate precej visok krvni pritisk.« »Veste kaj, doktor, če bi imeli vi visok krvni pritisk, bi tudi me-

ANEKDOTE

ZOB ZA ZOB

Shawa, velikega irskega dramatika in Nobelovega nagrajenca, v angleški družbi niso marali, ker je bil Irec in povrh še precej strupen. Nekoč se je spet hudo spotaknil ob nekega odličnega Angleža, ki je bil preveč radoveden:

— Ali je res, gospod Shaw, da je bil vaš oče krojač?

— Da, kajpada!

— Kako to, da se tudi vi niste izučili za krojača?

Shaw je ostal miren in je odgovoril:

— Povejte mi, lord, ali ni bil vaš oče »gentleman«?

— Seveda je bil!

— Kako to, da tudi vi niste?

VISOK ČASTITELJ

Churchill zelo ceni pisatelja Paula Bourgeta. Mogoče tudi zato, ker je Bourget dal časa dopisoval z njegovo materjo. Ko je nekoč prebral njegov roman »Kruša neznanka«, ga je takole pohvalil:

— Dober roman je skoraj tako težko sestaviti kot vlado.

IZNAJDLJIVOST

Ko je Charlie Chaplin bival še v Parizu, je stopil nekoč v zakotno brivnico in vprašal:

— Koliko stane striženje las?

— Pet frankov!

— In britje?

— Dva franka!

— Potem me, prosim — obrijte po glavi!

Toti SHERLOCK HOLMES

»Mojster, tukaj berem, da še vedno pogrešajo domačo literaturo!«
»Phe, Watson, kar sva midva zmogla, sva naredila. Zdaj naj pa še Karla Maya in podobne pokličejo na pomoč!«

Fis:

VTIHOTAPLJENA OPERETA

Slovenski opereti so zaprli vrata, čeprav jo Mariborčani hudo želijo. Zato hrvaški opereti dovolijo, da z gostovanji veseli Slovence — brata.

Grošek:

FILIPU KALANU

Nekoč si bil domiselni recenzent, poznal teatra si privlačni čar. Zdaj so številke suhe tvoj patent, postal uradni si statističar.

TE-PO:

VLJUDNI KRITIK, KI BAJE »NIMA OLIKE«

Prevzet je od »globine« svoje »dume«, pa je za šalo v kritiko zaplaval. Mrzi mu čustvo, ki ga ne razume — KAJ, KO bi malo manj se zaletaval.

URA NE GRE

Založnik je ob koncu leta podaril najuspešnejšim piscem svojega založništva zapestne ure. Mlad začetnik, ki je ni dobil, se je čutil zapostavljenega in se je pritožil. Založnik sicer ni priznal upravičenosti pritožbe, vendar je začetniku vseeno podaril uro. Čez nekaj dni pa mladi mož spet pride k njemu in pravi:

— Ura ne gre!

Založnik ga pogleda in mu razdražen odvrne:

— Mar mislite, da vaše knjige gredo?!

LITERARNA

— Mojo knjigo kupujejo kot kruh!

— Torej — na kilo?

ne prav nič ne skrbelo, sem mu zabrusil. Zdravnik je nadaljeval: »Vaš krvni izid izkazuje 30% albumina, 25% calcija, 30% chlosterina in 20% sladkorja.« »Kaj in nič krvi?« sem ga vprašal.

Zdravnik je znan specialist za srce, a kljub temu nisem mogel razumeti, zakaj me tako preiskuje. Moral sem vstati in dolgo skakati po eni nogi, tako se mi je vsaj dozdevalo. Potem je s stetoskopom poslušal moje srce in to, kar je slišal, mu ni bilo nič kaj všeč. Sigurno je bilo srce popolnoma v redu pred to telovadbo. Če šteješ 59 let, ne moreš kar tako na lepem iz postelje in potem še skakati povrh. To je nepopisna prismo-darija.

Mislím, da v splošnem o zdravnikih ni kaj povedati, razen če omenim to, da se vse preveč specializirajo. Še danes se spominjam izjave nekega takega očesnega strokovnjaka. Rekel sem mu: »Mojemu očesu nekaj manjka.« »Katero oko mislite,« me je vprašal. »Levega.« »Zal mi je,« mi je odgovoril, »jaz sem specialist za desno oko.«

Zdravnikov ne bom blatil. Če ste bolni, morate k zdravniku, saj mora on tudi živeti. Če vam zapiše recept, pojdite v lekarno, lekarnarji morajo tudi živeti. Ko ste dobili zdravilo, ga nikar ne zavzijte, saj navsezadnje tudi vi radi živite!

Najbolj sem se v bolnišnici razjezil takrat, kadar so se zdravniki zbrali k posvetovanju. Mrmrali so se, me pogledali, se zopet obrnili, se še enkrat ozrli name in potem so spet šepetali. Nekega dne, ko je bilo zopet tako, sem se nepremično zabaljil vanje. Nato so odšli iz sobe in na hodniku so se posvetovali naprej. Zlezal sem iz postelje, šel po prstih do vrat in prisluhnil. Kaj mislite? Pogovarjali so se o zabavi, ki so jo nameravali prirediti — ne morem se otresti občutka, da bom plačal to zabavo jaz. Bolnišnica je najprikladnejši kraj, kjer vidiš vse svoje znance. Nekoč me je obiskal moj kolega Jimmy Durante in mi priporočil novega zdravnika. »Dragi moj,« mi je rekel, »moraš se posvetovati z zdravnikom, ki je moj dober znanec. Edinstven je. Saj veš, da se zgodi, da ti zdravnik zdravi pljučnico, umreš pa zaradi slepiča. Ta zdravnik pa ne: za kar koli te zdravi, od tega tudi umreš!«

P. s. — Ravnokar so mi zdravniki povedali, da me bodo operirali. Ugotovili so, da boleham na N.P.O.P.D. Odločili so se, da mi bodo to izrezali.

Kaj še niste slišali za bolezen N.P.O.P.D.?

»Nekaj preostalo od plučanih davkov.«

KULTURNO ZDRAVSTVENI PRIROČNIK

Carski rez — režisersko-dramaturško novatorski poseg pri težkih dramskih porodih. Običajno operacija uspe, le novorojenček je mrtev. Oče dobi kljub temu tantieme!

Ce-ce muha, kulturniška — izredno nevaren insekt, ki povzroča kulturno spanje. Okužbe opažamo v mnogih kulturnoumetniških društvih, prosvetnih ustanovah in pri mnogih javnih delavcih. Simptomi: nezanimanje za kulturno življenje, gmisel samo za suhi prakticizem, neobiskovanje kulturnih prireditev in podcenjevanje kulturnega ustvarjanja. Inficiran bolnik normalno neozdravljiv.

Ciklonizacija kulturna — postopek za uničevanje kulturnih parazitov. Pri nas zaradi raznih familiarnih okolnosti se malo poznani in redko uporabljeni. Kot močno sredstvo priporočamo injekcije »Demokratizacina«.

Citatomanija — kronična in običajno neozdravljiva bolezen nekaterih kritikov in esejistov. Izvor bolezni: patološki vakuum v glavi. Zaščitno sredstvo: črtanje honorarjev za vse vrstice s citati.

Circulus vitiosus — začaran kulturniški krog. Pojav popolne izolacije nekaterih duhov na stolčkih pred kritičnimi vplivi od zunaj. Najpogostejši simptom: Rokarokoumiva. Dosedanji poizkusi zdravljenja s takolimenovano koljaško kritiko se niso uspeli.

Čmok operni — pogosta bolezen opernih tenorjev. Posebno je nevarna, ker je božnik praviloma sploh ne opazi, okolica pa strahovito trpi pri tem. V čim višjem plačilnem razredu nastopa, toliko bolj je neozdravljiva.

Coklja, kulturna — zvrst psihopatološko obremenjenega individuuma, ki razpolaga z dobrimi zvezami, komolčarskimi sposobnostmi in veliko porejjo nesramnosti. Deluje izrazito parazitsko — žre ostalim čas, prostor in denar. Dobrih zaščitnih sredstev se nimamo.

Cucelj literarni — sredstvo za tolaženje nečakanih literarnih miljenčkov — največkrat v obliki objavljavanja pesniških in proznih nedonošenčkov pod parolo: da bo mir! Skrajno nehigienično in škodljivo sredstvo, posebno ker je proti vsaki kritiki imunizirano.

Cukrovka — literarna sladkorna bolezen, ki nastopa najpogosteje pri lirskih. Vzrok je avitaminoza — pomanjkanje vitaminov R (realno gledanje) in A (avtokritičnost). Zdravljenje s pomočjo injekcij sistema ZP (zdrava pamet).

Ivan Zebliček:

FOND PLAC

Moja žena je profesorica. Kadar se zelo razburi, pade v nezavest. Pred nekaj dnevi je padla dvakrat v nezavest. Nekega popoldneva je srečala namreč svojo bivšo dijakinjo Pik, ki je letos maturirala. Ta ji je povedala, da ima sedaj v podjetju za 2000 dinarjev višjo mesečno plačo od nje. Žena je prišla domov, rekla: »Oh!« in padla v nezavest v moje naročje.

Drugi dan je nesreča hotela, da je srečala zopet drugo dijakinjo — letošnjo absolventko Pok, ki je v istem podjetju kot Pik in ima za 1000 dinarjev višjo plačo od moje žene. Zopet je žena prišla domov, rekla: »Ah!« in padla v nezavest v moje naročje.

Prvi dan je pomagal aspirin, drugi dan pa nič, niti streptomycin, ki mi ga je poslala teta iz Amerike in ki sem ga moral na neki način potrošiti. Žena je obležala v postelji v hudi vročini. Tolažil sem jo:

»V desetih letih bo vse dobro!«

»Kaj še!« — mi je odgovorila izpod odeje. — »V desetih letih bo Pik zaslužila 360.000 dinarjev več kot jaz!«

Pri tem je strašno turbozno zastokala. Najbrž se je izrečni konstataciji pridružila misel, da bo čez deset let za deset let starejša. Izbral sem zadnje sredstvo:

»Zenal Jaz pa sploh ne verjamem, kar sta ti navtežili tvoji dijakinji Pik in Pok!«

»Tepec!« — mi je rekla žena, se obrnila na desno stran in zaspala.

Ze sem ji hotel nekaj odgovoriti, pa ji nisem, da je ne bi zbudil.

Jaz sem človek dejanj. Sel sem naravnost v podjetje, kjer sta uslužbeni Pik in Pok. Obe sta bili ravno zapleteni s knjigovodjo v živahnem razgovoru, pri katerem so vsi trije mahali z rokami. Javno govorili so o fondu plač! Tako so bili razburjeni, da niso niti opazili, da sem tudi jaz posegel v debato o fondu plač. Ko sem zvedel, da je res, kar mi je žena pravila, sem vprašal Pik in Pok:

»Kaj mislite, ali ima moja žena preizkorno plačo ali pa vedne previsoko?«

Knjigovodja pa mi je odgovoril:

»Ne postavljajte tako negospodarska vprašanja! Vaša žena najbrž ne dosega norme, moj dragil!«

»Kako pa naj jo dosega v šoli?«

»Naj dvigne znanje za 40%!« — me je poučil. —

»V ostalem smo pa mi produkcija! Stimulans mora biti! Mi ustvarjamo sami fond plač!«

In začel me je obsipavati s konti.

»Kako ste pa dosegli tako visok fond plač?« — sem ga boječe vprašal v pričakovanju, da me z ekonomskim odgovorom osramoti. Toda usmilil se me je in me pustil živeti:

»Enemu artiklu so se cene zvišale, ker ga primanjkuje. Drugemu artiklu so se pa cene zvišale, ker so se cene uvoženih surovin zvišale, mi smo pa imeli še staro zalogo.«

Ko sem prišel domov, sem rekel ženi:

»Sedaj pa vem, zakaj imata Pik in Pok višjo plačo. Ustvarili so višji fond plač! Tako je rekel knjigovodja v podjetju!«

»Ah, tako!« — se je odahnila žena, ker ni vedela, za kaj gre.

»Tako, tako!« — sem ji odvrnil jaz, ki sem mislil, da vem, za kaj gre.

Takoj za tem sem šel pogledat v leksikon, kaj pomeni take vrste »stimulans«, kot mi ga je opisal knjigovodja. Razlage nisem našel v leksikonu. Vprašal sem svojega sosedo v hiši, če ve, kaj takle »stimulans« pomeni. Moj sosed, ki je vnet nogometni navijač, sicer pa čisto normalen človek, mi je dejal, da sicer takegale »stimulansa« ne pozna, da se mu pa zdi, da je to nepravilno prisojena enajstmetrovka.

Ker mu nisem verjel, sem se drugi dan obrnil na svojega tasta, ki je upokojeni davčni izterjevalec. Dejal mi je, da se mu zdi, da je take »stimulans« dohodek, ki ga davkoplačevalec skriva, da ga ne bi obdavčili. Ker v njegovih časih še ni bilo »stimulansov«, mu nisem prav verjel. Po sili razmer sem moral pomen skonstruirati: Takle »stimulans« pomeni zvišanje plač, ki nastane z zvišanjem cen, včasih brez zasluge, vedno pa v korist podjetja.

»No, upajmo, da se bo ta cepič prijel.«

»Oh, oh, oh! Vsi trije »ohi« so namenjeni tistim, ki so in ki še prodajajo našega »Totega!« Bliža se konec leta, poravnati je treba zaostale račune! Ne zamerite tem vzdihljajem! Pošljite, kar še dolgujete! Vzdihnite tudi vi svoj: oh, oh, oh! in odločite se izpolniti položnico z dolžno vsoto, stopite do najbližje pošte in oddajte položnico! Naš denar iz vašega žepa naj priroma v naš žep, da ga oddamo spet v tisti žep, kamor je treba! Storite to brž, da nam ne bo več potrebno vzdihovati: oh, oh, oh!

Uprava »Totega lista«

POMOTA

— Ali stanuje tukaj umetnik Peroprask?

— Peroprask, dal Toda, da je umetnik... ne bi rekla. Prepričana sem bila, da je nočni čuvaj!

RINGLSPIL DOL, RINGLSPIL GOR...

— Veš, letos smo dobili v Rečico ob Savinji novo učiteljico.

— E, to je pač dobro.

— Ne, to ni dobro. Učiteljica prebiva že od začetka šolskega leta v tako slabi in nehygienski sobi, da nam utegne vsak čas umreti.

— E, to je pa slabo.

— Pa ni! Slabo je samo to, če so ljudje tako prezaposleni, kot so naši občinski možje, ki v dveh mesecih niso utegnili napisati in podpisati odločbe za učiteljičino novo stanovanje.

— Kaj pa vaš šolski upravitelj? Ali še ima radio?

— Sevedal.

— E, to je dobro.

— Pa ni! Radio je namreč tako začaran, da igra samo v upraviteljevi kuhinji. Kadar pa bi otroci radi poslušali šolsko uro in oddaje za pionirje, tedaj pa je vedno pokvarjen!

— E to je pa slabo.

— Saj ni res! To je vendar dobro, kajti radijsko naročnino plačuje občina.

ŽLAHTA JE ŽLAHTA

Med novimi kardinali je tudi varšavski primas Višinski — sorodnik sovjetskega zunanjega ministra Andreja Višinskega.

Kardinal Višinski: »V Jugoslaviji ni svobode...«

Minister Višinski: »V Jugoslaviji ni svobode...«

Nande Bula:

SEM IN TJA
PO CELOVCU

Vzdihljaj uprave »Totega lista«

Ni dolgo tega, kar sem šel mimo Mohorjeve hiše v Celovcu. Čeprav je bilo še dokaj lepo vreme, je iz tiste veže neusmiljeno pihalo. Takoj sem se spomnil, da je pred enim mesecem »Toti list« opozarjal, da imajo v tej hiši preveč vrat. Prav tedaj so ena v drugem nadstropju neusmiljeno zaevlila in po stopnicah se je prigunjal neki gospod od ÖVP, obenem pa sem slišal, kako neke v hiši nekaj zabijajo. Povprašal sem tistega gospoda, če mu je znano, kaj tako tišlarijo v tej hiši, morda delajo kakšne skrinjice za volitve.

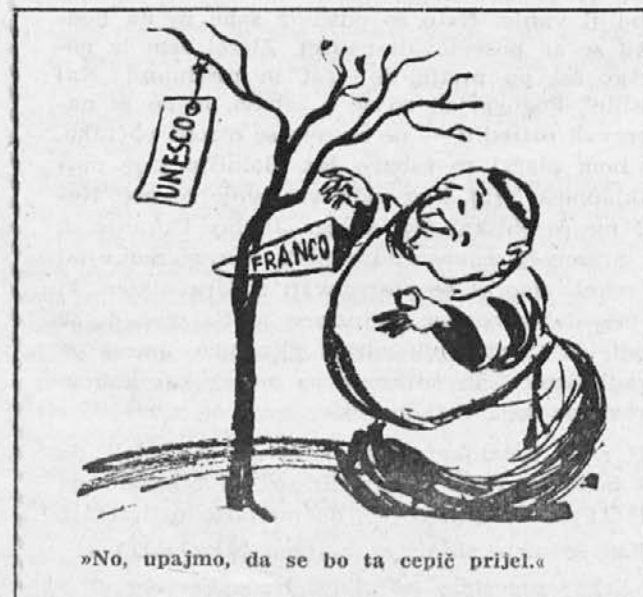
— Ah, kaj še! — je dejal. — Kišto delajo, v katero hočejo začasno shraniti doseđanje politiko emigrantov in gospoda Kadrasa iz nemške škofije. Vendar pa je nesreča v tem, da se kišta nikakor ne da zabiti in koroski Slovenci pravijo, da iz nje strahovito smrdi!

Gospod jo je že hotel popihati, a sem ga še ujel za rokav:

— Hej, kaj pa bo s tisto tožbo proti Slovenskemu vestniku? Ali ne bo doseđanja tožnik g. Metnitz sedit na zatožno klop kot pravi vojni zločinec?

— To pa ne bo držalo. Veste — je odgovoril gospod od ÖVP — nas je več takih tukaj, ki imamo še več zaslug kot on. Sicer pa to ni stvar, ki bi utegnila tangirati naš katolicizem...

In jadrno jo je popihal. Sem mislil, da lendkanal tako smrdi. Pa je v resnici v Celovcu več takih lukenj, iz katerih zaudarja.

»No, upajmo, da se bo ta cepič prijel.«

Direkten prenos

Mnogi kmetje, ko prejmejo davčni predpis, takoj dvignejo cene svojim pridelkom

Zlajfarjev Tine:

3 OPEKE + 1

Ali veste, prijatelji, da bi bil skoraj umrl? Tri opeke so mi padle na glavo. Ko me je oplazila prva, sem se še smejal, ko je priletela druga, sem se počohal po laseh, ko pa je prifrčala tretja, tedaj bi moral po vseh pravilih umreti. Pa nisem! *da se reče,*

Pri nas v Dolu so se dogajale zelo čudne reči. »Božjo« voljo so predstavljali taki ljudje, ki so v sosednjih krajih to »pravico« že zdavnaj izgubili, predsednik zadruga pa je bil nekakšen predstavnik »posvetne« oblasti.

Brihtna glavica je bil naš predsednik zadruga. V združni kleti se je tako udomačil, da je prav čudno, da se vsa kapljica ni preselila k njemu. *reče*

Zadnjič sem ves presečen našel v kleti novega gosta. Gromovniški kmet Anton si je z zarjavlim žebeljem odprl vrata, se zleknil pod sod in srkal, srkal. In po pravici! Anton je namreč včasih bil velik gospod, saj je imel največ zemlje v fari. Imel pa je eno imenitno lastnost: zelo rad se je zmotil! Tako je na primer večkrat zašel na tujo njivo ali v tujo kaščo — in zmotil se je tudi lani, ko je svojo slepo in šepasto kobilico zamenjal za rjavvega žrebca ter odgnal na sosedove krave namesto svojih. In ker je imel to lastnost, je bil velik revež. Ko sem ga zalotil v kleti, sem videl, da se je spet zmotil.

niki kliče mo za »našega gospoda«. Ta pa ni bil preveč hud. Celo pozdravil je tatinskega tiča. Krepko sta se objela, nato pa sta z združenimi močmi zlezla pod sod.

Predsednik mi je dejal s svojim počenim glasom: »Zaradi nekaj litrčkov se naš deficit ne bo prav nič povečal!« No, jaz sem se tedaj spomnil, da vrana vrani nikoli ne izkljuje oči — in sem molčal. Toda zdi se mi, da mi je takrat padla na glavo prva opeka.

Potem so se zgodile še hujše stvari. Gromovnik Anton je pomotoma spet zašel v našo zadrugo. Izbral si je skladišče žita. Ker sem vesten združnik, sem tatvino spet prijavil.

Tedaj pa se je začela moja prava nesreča, kajti ta Gromovnik je bil moj hišni gospodar. Kaj more n. pr. ubogi najemnik, če mu hišni gospodar prepove uporabljati štedilnik in stranišče? Ej, to so resne stvari — tembolj zato, ker mi je Anton zagrozil, da me bo z družino vred vrgel iz bajte.

In potem se je zgodil velik čudež. Ni sicer res, da se je prikazala Marija na češplji, ki je bila okužena od ameriškega kaparja, res pa je, da naš združni predsednik tudi sedaj ni zameril Gromovniku Antonu zaradi ukradenih treh nahrbtnikov žita. In »božja« volja ter volja nekdanjih vaških veljakov je bila, da naj me Anton nemudoma vrže na cesto. Ko so k tej volji možje z bivšega KLO pritisnili še svoj pečat, je po-

stala tudi pravno veljavna — in na glavo mi je padla druga opeka!

Jaz pa se nisem dal ugnati v kozji rog, v katerega so tako družno pihali kulaki. Preselil sem se k sosedu, nato pa sem se pritožil na občinsko stanovanjsko komisijo. Enkrat, še enkrat in potem še enkrat. Toda odgovora ni bilo. Neugnanec — sem se sam napotil na občino, kjer pa me je nekdo s hudo resnim glasom poučil:

»Eh, veste, tovariš, mi bi vam že radi ustregli, saj vemo, da je težko za človeka z družino, če mora preživljati stanovanjsko krizo. Vedeti pa morate, da veljajo pri nas v Dolu drugačni zakoni kot v okolici, kjer ni kulakov. Z njimi ne smemo preveč strogo ravnati. Zato, tovariš, je vaša pritožba odbita!«

In tedaj, prijatelji, sem skoraj umrl, kajti že tretjič mi je padla opeka na glavo. Ze sem se mislil posloviti od tega sveta.

Toda k sreči sem se spomnil, da bi bilo pravzaprav škoda, če bi me smrt kar tako — meni nič tebi nič — vzela za moža. Zato sem se požvižgal na krajevno stanovanjsko komisijo, ki je tako zajčje kapitulirala pred »božjo« voljo — in mahnil sem jo na okraj, kjer so mi povedali, da je tudi naš Dol v Jugoslaviji.

In to je vžgalo. Se časopisi so se začeli zanimati zame, nakar je z jasnega priletela še četrta opeka — pa ne name!

Maksi Zdraba:

MUHO MUKA MUCI

(Zgodba, ki se k sreči ne tiče mleka...)

Poglejte, vsa zgodba se je začela nekako takole:

Imam hčerko — zlata je vredna, če že po drugem ne, po tem, da strašansko rada pije — pokalico seveda, da bi ne bilo nespoukazuma! S tem je — kot je videti — dedno obremenjena, kar pa se ne nanaša toliko na pokalico kot na pitje samo kot takšno...

No in ker predstavlja ta hčerka strast — svoje lastne strasti me je že davno naučilo življenje primerno brzdati — znatno postavko v družinskem proračunu, sem seveda življenjsko zainteresiran na nekaterih okolnostih te pivske strasti, med katere spada v prvi vrsti seveda cena te pokalice.

Tako smo dočakali prvo poglavje.

SPOMLADANSKO POGLAVJE

Kot že rečeno, sem naravnost materialno prizadet pri ceni pokalice. In ker je mati narava uredila tako, da je takrat, ko zažubore spomladanske vodice, tudi pokalice dovolj, sem se čudoma spraševal:

— Ali veljajo ekonomski zakoni tudi za pokalice ali ne? Odkod sicer tako visoke cene pokalice, tej neutešni strasti mojega otroka?

Sedaj pa pride nekoliko čudnejši del zgodbe.

Z nekaj primernimi administrativnimi ukrepi sem se spremenil, kot bi mignil v — muho. Ne verujete? Poslušajte dalje, pa boste verjeli!

Kot muha torej sem zletel tja do podjetja ODPRODOPOK — kar bi naj nekako pomenilo ODKUP, PROMET in DOBAVA POKALIC, odkoder namreč izvira naša preskrba s pokalico — in tam namesto z ostalimi muhami v skladišče, zavil raje v sejno sobo.

Prav takrat so imeli tam važno sejo:

— Ker je pokalice dovolj in je cena ugodna (pri tem sem nehote — kajpak po mušje — zakašljaj), lahko razdelimo dobičke — in ne bomo se zaman hvalili, da so prav mastni! (To je menda v nasprotnem sorazmerju s kvaliteto pokalice — sem nehote po-

mislil v svoji mušji pameti...)

In so jih delili — seveda! Odletel sem zopet domov in se s preklicom ukrepov spremenil nazaj v človeka. V tem stanju sem pričakal z naraščajočo hčerko in njeno strastjo naslednje poglavje.

ZIMSKO POGLAVJE

Mraz je pritisnil in vode so k vsemu pomanjkanju pričele še zmrzovati. Zato je bilo tudi kmalu pokalice manj.

In ker so pričeli na moje začudenje nenadoma delovati ekonomski zakoni ter se je pričela cena pokalice dvigati, sem se v skrbi za otroške strasti svoje hčerke ponovno spremenil v muho in odletel po že znani poti.

Zopet sem imel srečo — če že kaj takega lahko imenujemo s tako optimističnim imenom — in priletel naravnost k važni seji ODPRODOPOK. Tam so pravkar ugotovili:

— Pokalice je manj in kot se reče, slaba sezona. Da si zagotovimo dostojne plače, moramo pokalice pač dvigniti cene (pri tem pa so se meni naježili vsi redki mušji lasje od groze!)

In so dvignili cene — seveda!

Ko sem letel od podjetja ODPRODOPOK domov, sem nehote — po svoji mušji pameti kajpak — pomislil, ali bi ne bilo bolje, če bi tiste masne dobičke iz spomladanske sezone prahrinili raje za takšnele zimske težavne čase. Seveda so bile to le takšnele navadne mušje misli, za katere ljudje pri podjetju ODPRODOPOK nimajo pravega smisla...

Toda tako je prišlo do resnih motenj v preskrbi moje hčerke, s pokalico namreč...

No, bo dejal sedajle resen bralec, bodimo veseli, da je to samo pri pokalici, kajti brez pokalice bo tvoja hčerka, dragi avtor, že vzdržala. Bodimo veseli, bo dejal, da se kaj takšnega ne zgodi s kakšnim življenjsko važnim hranilom — z mlekom na primer... Res, pri mleku bi pa bila ta reč resnično mnogo bolj neprijetna, ali ne...?

Nande Bula:

RODOLJUBU

(Posvečeno »strokovnjakom« za zamejska vprašanja.)

Lepa je ljubezen do koroške grude, marsikdo rad tjakaj nosi svoje ude. Najprimernejši za to so pač razlogi službe, »vrlo važno« v kakšne hodiš tamkaj družbe. Rad razvija nekdo čudne teorije in rešuje narod z »žegnom« tišlarije. Dejstva so priskutna nacionalistu! Pozno res, ušel vendar ni »Totem listu«.

Moral sem to povedati predsedniku, ki ga združ-

Z M A R S A I N B L I Ž E

Sovjetski urednik: »Davidov je sumljiv; v svojem včerajšnjem uvodniku je samo 78-krat omenil Stalina.«

»... skrušen in skesan priznavam, da sem bil večkrat v dvomu, ali je naš veliki Stalin res stvaritelj vesoljstva...«

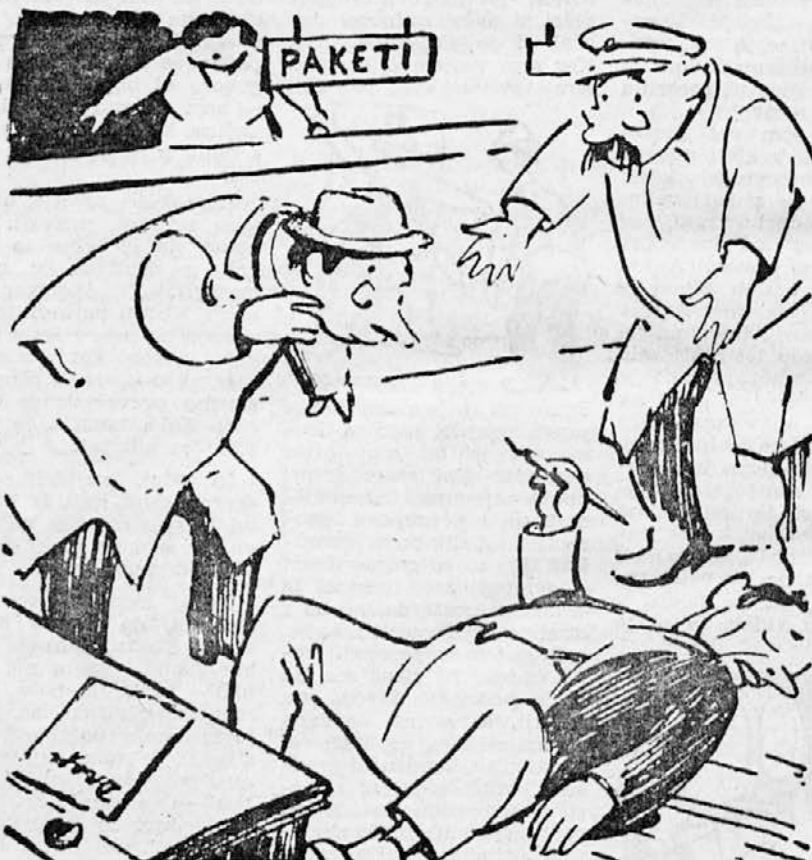

Madžarski delavec: »Kaj — vas so zaprli, ker ste se pritožili zaradi slabih čevljev naše ljudske tovarne?! Mene so namreč zaprli, ker sem jih izdelal!«

Ameriški kuhar angleškemu: »Kaj neki bi še rad tale tukaj! Saj je že vse pojedel!«

ČUDEŽ NA POŠTI

»Ne vem, kaj mu je!? Pomolil je pero v črnilo, vzkliknil 'PISE!' in padel v nezavest...«

AVTOMAT

Skopušnikov Fronc je prišel v mesto in se na postaji ustavil pred avtomatom za bonbone. Vzel je dinar in ga vrgel v zgornjo odprtino. Malo ropotanja in avtomat mu je vrnil dinar pri spodnji odprtini. To mu je ugažalo ter je igro ponavljal z nezmanjšano vneemo. Kar včasih mu je bila poštenost avtomata. V tem pa pristopi k njemu nekdo, ki ga je že da je časa opazoval. Dobrohotno ga je opozoril na napis na avtomatu: SPREJEMAM SAMO PETDINARKE.

— Videl sem to! — odgovori Fronc. — Kaj mislite vi, da sem... (in zamahnil je z roko izpred svojega čela). Če mu dam petdinarke, je gotovo ne bo več nazaj!

MAŠČEVANJE

Mlajši bratec: »Če mi ne daš kovača, bom povedal tistemu tvojemu, da si imela včeraj trideseti rojstni dan!«
Starejša sestra: »Jaz bom pa povedala blagajničarki v kinu, da ti še štirinajstega nisi dopolnil!«

IZBIRA POKLICIA

— No, Pekljar, kaj pa bo vaš sin, kadar odraste? Za kaj kaže največ veselja?
— Sklenil sem, da ga vpišem na učiteljsiše. Pravi namreč, da ima največ veselja s počitnicami.

SKRBI

»V našem mestu smo odkrili čudovito glasbeno nadarjeno dete...«

»Kaj pa počenja Mirko na dvorišču, Elica?«
»Ne vem, mamica.«
»Potem pa pojdi takoj k njemu in mu povej, da tega ne sme!«

STORKLJA

Mali Janezek je pravkar dobil bratca. Janezek se dere na ves glas in hoče v sobo.

»Kaj pa je, da tako vpiješ?« ga vpraša teta. »Ne deri se in bodi miren. Tvoja mamica zelo trpi. Vščipnila jo je štoklja.«

Janezek začuden pogleda, potem pa pravi:

»Uboga mamica! Najprej težek porod, zdaj pa še ta štoklja!«

ZMOTA

— Zakaj si pa bil danes zaprt v šoli?

— Zaradi Keplerja!

— Si se gotovo pretepal z njimi?

— Ne, zamenjal sem ga s Kopernikom.

— Torej si pretepel Kopernika?!

— Ampak, stara mama...

— Molči, vsi ste enaki nepridipravi!

PREVEČ PREPOVEDI!

Oče strogo:

»Stokrat sem ti že rekel, da nikar ne vtikaj prstov v nos!«

Otrok pa jezno:

»Hu, mama ne pusti, da bi jih vtikal v denarnico, kuharica se razburja, če z njimi šarim po ponvi, ded prepoveduje, da bi z njimi odpiral tobacnico in jih pomakal v tobak, ti se jezíš, če jih vtikam v nos... Kam naj jih pa sploh dam?!«

UČENO

»Zakaj pa tako žalostno gledaš, Tonček?« vpraša dedek vnuka.

»Oh, dedek,« vzdihne vnuček, »nekako že slutim, da mi bo tvoj sin, ko se vrne iz službe in mu bo mamica povedala o šolski nalogi, spet enkrat zagrenil življenje!«

V ŠOLI

— Otroci, kdo mi lahko pove, po čem najbolj slovi Slovenj Gradec?

— Po svojem napisu na železniški postaji, na katerem je v cirilici napisano Sloveljgradec!

Trije karalirji

KONEC POČITNIC
ZA LJUBEGA BOGA
FRANČOSKI FILM

Spored filmov
MARIBORSKIH KINEMATOGRAFOV
v decembru

PRIJETNO PRESENEČENJE
PRINAŠAJO
DARILNE KASETE

1. KREMA, MILO, KOLONJSKA
2. MILO, KOLONJSKA, RUŽ
3. BRIVSKA KREMA, MILO, KOLONJSKA,
4. TRIJE KOSI TOALET-NEGA MILA

ZLATOROG
MARIBOR

POGLEJMO RESNICI VOČI!
VAM LAHKO POMAGATA
SAMO ČUDEŽ ALI PA

ROGAŠKA
SLATINA

Trener Branika — Kodrnja — odhaja iz Maribora. Slabi športniki pravijo, da nima zasluge za nogometne Branika. Jaz pa pravim, da je Kodrnja svetopisemska osebnost, ker je enajstotisto Branika spravil na tretje mesto v hrvatsko-slovenski ligi, kar je isto kot pretvoriti vodo v vino. Namesto, da bi izstrelili v njegovo čast tri sto enajstetrovk, ga devajo nekateri v nič. Drugi pa zopet pravijo, da bodo Branikovi zastreljali te enajstetrovke po njegovem odhodu.

KVALIFICIRANO POVA-BILO JE POTREBNO ...

Beograjski »Sport« je priobčil vest, da na plenum Zveze za drsanje in hokej FLRJ, ki je bil 23. novembra v Ljubljani, ni bil pozvan niti Savez iz Srbije, niti delegati in člani upravnega odbora tega Saveza. Kot smo bili obveščeni po časopisju, je bil Savez iz Srbije štirikrat vabljen na plenum. Iz tega sledi, da je tiskarski škrt v »Sportu« povzročil nepotrebno razburjenje, ker je gotovo izpustil besedico »petkrat«, ker petkrat res ni bil Savez iz Srbije pozvan na plenum.

Tov. Renaud je na plenumu dejal o delu Hokejske zveze Srbije nekako takole: »Nismo uradili naš ništa... naš Savez od sada uopšte nije postojao...« To je vsekakor kleveta, da niso napravili ničesar — saj so vendar protestirali v »Sportu«.

SVININA, SANJE IN NOGOMET

Zadnja nogometna tekma med Branikom in Železničarjem je bila 30. novembra. Tisti dan sem se najedel svinine in sem šel po kosilu spat. Imel sem hude sanje: Sanjal sem, da igrata Železničar in Branik nogometno tekmo. Zena mi je rekla, da sem v spanju stokal in ves čas kričal: »Paci!« Sanjal sem namreč, da me je »Paci« brcal med rebra. Bajše sem v spanju tudi moledoval: »Vsaj eno pametno akcijo pokažite!« Spominjam se, da sem sanjal o Branikoveih, da imajo trikotaste glave, s katerimi odbijajo žoge naravnost nasprotniku na nogo. V sanjah so švigale žoge z nog Železničarjevih igralcev mimo Branikovega gola. Ko se je tekma v sanjah končala, sem se ves izmučen prebudil in odšel na sprehod. Srečal sem svoje znance, ki so ravno prihajali s tekme. Povedal sem jim svoje sanje. Rekli so mi, da povedo sanje vedno ravno nasprotno od resnice. Jaz sem jim verjel.

»STUDIJ« ...

Najboljši evropski smučarji so odpotovali v ZDA in sicer Sveda Eriksen in Berge ter Avstrijca Prawda in Spieß. Decembra bo odpotoval na študij v Ameriko tudi Otmar Schneider. Verjetno bo študiral v Ameriki pravila o amaterstvu.

POMETATI NI LAHKO

Pravijo, da ni Odred na svoji izredni skupščini dobro pometel pred svojim pragom, ker je baje pometal tako, da je svoje smeti odlagal pred novinarskim pragom. Iz poročila o skupščini je bilo vsekakor razvidno, da leži po mnenju nekaterih odbornikov jedro problema Odreda v tem, ali je doživel Odred v Osijeku »katastrofo« ali samo »hud poraz«. Mislim, da oboje: »katastrofo« pri svoječasnih preiskavi, »hud poraz« v Osijeku, poleg tega pa še »neuspeh« na svoji izredni skupščini.

EPILOG

Zima prihaja v deželo. Ptice selivke so se že preselile, ker se niso več dobro počutile pri nas.

Nogometno prvenstvo je končano. Nekaterim klubom se je slabo godilo. Tega niso zakrivili igralci, temveč »sistem«. Trener Vardarja Glazer zapuša svoj klub, Sekulič zapuša Crveno zvezdo, Antolkovič ne bo več treniral Dinama, Kodrnja...

Ubogi trenerji! Ime naj bi vam bilo: nadčlovek!

DOBRO NADOMESTILO

Po pretepu v italijanskem parlamentu je rimska radijska postaja sporočila svojim poslušalcem:

»Zaradi tehničnih ovir ne bomo mogli prenašati boksa in nastopa rokoborcev prostega stila, ki smo ju napovedali za nocojšnji večer. V zameno in zato, da bi vsaj nekoliko popravili napako, pa bomo sedaj vključili mikrofone v dvorani, kjer je pravkar začel zasedati italijanski parlament. V upanju, da ne boste prav nič prikrajšani, vam želimo dober sprejem!«

SMOLA

»Presneto, da se mi mora kaj takega prav sedaj pripetiti!«

PROSTOR NA TOPIEM

(V Račah se TD Partizan bori z državnim kmetijskim posestvom za telovadno dvorano.)

V dvorani.

Pred dvorano.

Nogometni trener Kodrnja odhaja...